

ღ რ თ ე ბ

საქართველოს
ბიბლიოთეკა

სურათებიანი დამატება

გაზეთის № 52.

კვირა, 7 მარტი 1910 წ.

დამატების № 10

„სივარულის ალუი“, — სურათი ბინსისა.

წესდება.

I.

სემინარიის რექტორი, არქიმანდრიტი აგათანგელი, ახალი ნასადილევი თავის კაბინეტში იჯდა და სტამბიდან ახლად გამოსულ პატარა წიგნაკს ათვალერებდა. ასეთივე წიგნაკები, დას-დასად შეკრული, იქვე ახლო მაგიდაზედაც ბლომად ეწყო. წიგნაკში ორმოცდა ათიოდ გვერდი თუ იქნებოდა. სიგრძით წიგნაკი სამი გოჯი იყო, სიგანით უფრო ნაკლები.

— მამაო რექტორო, მამა ინსპექტორი გვახლათ! — მოახსენა მოსამსახურემ, რომელიც სახით ძალიან წააგავდა ბ. რექტორს და იმიტომ სემინარიელები მეტ სახელიად „ყალბ რექტორს“ ეძახდნენ.

— მობრძანდეს! — მიუგო მ. რექტორმა და ზეზე წამოდგა.

ინსპექტორი ბერ-მონაზონი იყო. ბერები ერთმანეთს მიესალმენ და თუმცა ორი საათის წინად ერთმანეთს ჰხედავდნენ, მაინც ადათისამებრ ერთმანეთი გადაჰკოცნეს.

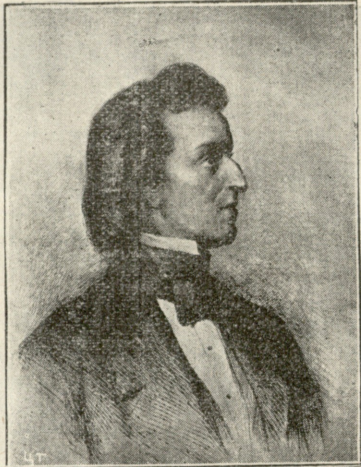
— აი, მ. ინსპექტორო, — მისალმებას ზედ მიაყოლა მ. რექტორმა: — ჩემ მიერ დაწერილი ახალი წესდება სემინარიე-

ლებისათვის, ეს არის სტამბიდან მივრღე. გთხოვთ, თქვენი თანაშემწეების საშუალებით დაურვიგოთ მოწაფეებს. ვთხოვ თანაშემწეებს, ზომები მიიღონ, რომ მოწაფეებმა კარგად შეითვისონ წესდების შინაარსი და მით იხელმძღვანელონ. მაღალ კლასელებს, მეხუთე და მეექვსელებს, ყველას სათითაოდ დაურიგეთ, ხოლო დანარჩენებს სამ კაცში ერთს. ერთს მიეცით, ხელი-კი მოაწერინეთ, რომ წიგნაკი არ დაიკარგოს, ორ სხვა ამხანაგსაც წასაკითხად მისცეს და მოთხოვნის დროს უეჭველად ხელთა ჰქონდეს.

— მესმის, ახლავე განკარგულებას მოვახდენ, რომ თქვენი ბრძანება უკლებლად შეასრულონ, — თავ-მდაბლა მიუგო მ. ინსპექტორმა.

— ეს ასე... ჰო, რა მინდოდა მეთქვა... მაგრამ უკაცროდ, დაბრძანდით, მ. ინსპექტორო, — მოიპატიეთა მ. რექტორმა და სავარძელზე მიუთითა. ორივენი ჩა?ოხსდნენ: — ჰო, ის მინდოდა მეთქვა, — განაგრძო მ. რექტორმა: ჩემი წინამოადგილის, რექტორის ათანასეს დროის წესდება თუ ვისზე აქვს, უბრძანეთ, უსათუოდ უკანვე დააბრუნონ რანაირი წესდებაა, ღწერთო ჩემო! თქვენ მაკურთხებელს ვფიცავ, წავიკითხე და სახტად დავრჩი. როგორც ვატყობ, კიდევ იმ წესდებას გაურყენია ეს ხალხი, თორემ ეკკლესიაში ყველა კრალები ენთოს, ოთხი შემოსილი მღვდელი სასოებით დაუჯდომელს ჰკითხულობდეს, სამ პირი გუნდი გალობდეს და და მოსწავლენი-კი გარედ ოარბოდნენ და კუნჭულებში იმა-

ლებოდნენ. ეს ვერ წარმომიდგენია! წესდებაში რომ ისეთი მუხლები ჩამერთო, როგორც ძველშია, მაგალითად: მოსწავლეთ ნება აქვთ თეატრში იარონ და ესტეტიური გრძობა დაიკმაყოფილონო, სუსტებს და ნერვებიანებს ოთხშაბათ-პარასკევობით სახსნილო ექმევათ და სხვა, არაფერი სიკეთე არ გამოვიდოდა. ერთი გრძობის დაკმაყოფილების სურვილს მეორე უფრო მწვანე გრძობის დაკმაყოფილების სურვილი მოსდევს. ეხლანდელ დროში თითქმის ყველა სისხლ-ნაკლები და ნერვებიანია და ასე თუ მივყევით, ტაძრები თეატრებად უნდა გადავაკეთოთ, წმიდა მამათა დაკანონებული მარხვები მოვსპოთ, და შემდეგ ანაფორებიც გავიხადოთ! — პატეტიურად დაათავა მ. რექტორმა.

დიდებული პოლონელი კომპოზიტორი შოპენი.

წელს ასი წელიწადი — შესრულდა, რაც განსვენებული კომპოზიტორი დაიბადა. ევროპაში და განსაკუთრებით პოლონეთში დიდის ამბით აღნიშნეს ეს მოვლენა.

— მ. ათანასემ, აწ უკვე უ-დ სამღვდელმ, მართლაც და, ცოტა არ იყოს, აუშვა მოსწავლენი. ეხ, ჩემი მდგომარეობა უნდა გენახათ მაშინ! — თავ-მდაბლა და ზრდილობიანის პირმოფერებით შენიშნა მ. ინსპექტორმა.

— იცით, რას გეტყვით მ. ინსპექტორო: — მე იმედი მაქვს, საქმეს გამოვაკეთებ. ხუთშაბათობით მინდა ნასადილევს დაუჯდომელები და საუბრები შემოვიღო, უფრო წმიდათა ცხოვრებიდან. წმიდათა ცხოვრებას სრულებით არ იცნობს, როგორც დავრწმუნდი, სემინარიის ახალ-გაზღობა. მერე რა დიდი განძი გვაქ ამ მხრივ. მარტო კიევი-პეჩერის ლავრის პატერიკები რომ აიღო, დიდი, დიდი ზნეობრივი მოძღვრებაა განბნეული შიგ. ნათლადაა გამოყვანილი, რამდენად ძლიერია საფრთხე ეშმაკისა, მაგრამ იმავე დროს ისიც არ არის დამალული, თუ რამდენად შესაძლებელია კაცმა, სარწმუნოებით გულ მხურვალემ, წინააღმდეგობა გაუწიოს მას. ოთხი ხუთი ფურცელიც რომ წავიკითხოთ ყოველ ხუთშაბათობით, წლის განმავლობაში დიდ ნაბიჯს წარვდგამთ წინ. თქვენი იმედი მაქვს, არ დაიზარებთ, მ. მოძღვარიც ხომ იქნება, მ. გერონტიც მივიმხროთ, ხმა ჩინებული აქვს, დაუჯდომელს კარგად კითხულობს... ეს არის ცუდი ზნე სჭირს. ხმა დაუმაბლა და ვითომ და სხვათაშორის ჩაალაპარაკა მ. რექტორმა: — მ. ინსპექტორო, სთხოვე ჩემ მაგივრად მ. გერონტის, დამავალოს და ხუთშაბათობით... ერთი სიტყვით ნუ დაითვრება, ფხიზლად იყოს. როგორც თქვენს თანაშემწეს, მოსთხოვეთ კიდევ. მე მართალი გითხრათ, ბევრი მოთმენაც არ შემიძლიან, ბოლოს იძულებული ვიქნები მათ მეუფებას მოვახსენო, — ცოტა არ იყოს ცხარედ დააბოლოვა მ. რექტორმა.

სემინარიელებს იმავე საღამოთი ახალი წესდების წიგნაკები დაურიგეს.

II.

წიგნაკის ერთი ცალი მ. ინსპექტორმაც წაიღო. შინ რომ მოვიდა საღამოთი, ცხრა საათის ღოცის შემდეგ, წიგნაკი საწერ მაგიდაზე დაავლო და დაფიქრებული სკამზე ჩამოჯდა. „დაწერა წესდება, რაღაც წიგნაკი და ჰგონია, ციდან ვარსკვლავები მოსწყატა! — ფიქრობდა მ. ინსპექტორი, — მაგისტანა წესდებას ვითომ მე ვერ დავწერდი? ან რა დიდი ნიქი უნდა წესდების დაწერას? ყოველნაირი წესდება ერთ შაბლონზე იწერება და ესეც იმნაირი იქნება“. მ. ინსპექტორმა წიგნაკი ხელში აიღო, გადაატრიალ-გადმოატრიალა, გახსნა, ერთი ჩაიხედა, მერე დაკეცა და ისევ მაგიდაზე დაავლო. „მერე წავიკითხავო“, გაიფიქრა.

„ახ, ღმერთო ჩემო, ღმერთო ჩემო! — ამოოხვრით წარმოსთქვა მ. ინსპექტორმა საკმაოდ კარგად განათებულ ოთახში გაიარ-გამოიარა. — ხუთი წელიწადია ინსპექტორადა ვარ, სხვები სამ წელსაც არა მსახურებენ, შეჭხედავ, არქიმანდრიტობას და რექტორობას აძლევენ. მე კი გულზე საკიდი ოქროს ჯვარი ძლივს-ძლივობით მხოლოდ წლეულს მივიღე. კიდევ ვინ იცის რამდენი ხანი დამარჩუნებენ ასე. მ. აგათანგელი კი უკვე ეპისკოპოსობას ეთამაშება...“

წესდების ერთი ცალი ინსპექტორის თანაშემწეს ბართლომე ივანჩისაც ერგო. ბართლომე ივანჩი ცნობილი იყო, როგორც სემინარიის წეს წყობილების თავ გამოდებული დამცველი, კაცი სასტიკი და წვრილმანი, სწორედ ტიპური თანაშემწე. მოსწავლეებს არ უყვარდათ, მისი ჩაწერით თუ დაბეზლებით, ბევრი მოსწავლე დაითხოვეს სემინარიიდან. სიარულის დროს სულ აქეთ-იქით იყურებოდა, თითქო მამბარი პოლიციის აგენტიაო. მოსწავლეებმაც მეტ სახელად „კვარტალნი“ დაარქვეს, ივანჩის ხშირად ესმოდა ეს სახელი, სასადილო ოთახში, ეკლესიაში თუ ეზოში; ისიც იცოდა, რომ ეს სახელწოდება მას ეკუთნოდა და ერთი ორად უფრო ბრაზობდა და სცდლობდა, ჯავრი ვისმეზე ეყარა.

ბართლომე ივანჩის მ. ინსპექტორმა დაავალა, რომ ახალი წესდება გულ-მოდგინედ წაეკითხა და თვალ ყურიც ედევნებინა, რომ მოსწავლენი წესდების მოთხოვნილების დავვარად მოქცეულიყვნენ. წესდების წასაკითხად „კვარტალნი“ დაწოლის შემდეგი დრო გარდასლო და მართლაც, როცა ნავაშმევეს, ტანთ გაიხადა და თბილ ლოგინში ჩაესვენა, წესდების წიგნაკი მოიმარჯვა და კითხვა დაიწყო.

„თანახმად სემინარიელების მომავალ მაღალ სამსახურის მოთხოვნილებისა, ყველა მოსწავლე მოვალეა, იაროს ეკლესიაში ყოველ გვარ ღვთის მსახურების მოსასმენად, როგორც საღამოთი, ისე დღისით“, ეწერა პირველ მუხლში. შემდეგ დაწვრილებით იყო აღნიშნული, თუ როგორ უნდა იდგნენ მოსწავლენი ეკლესიაში, როგორ უნდა იდებდნენ მონაწილეობას საეკლესიო კითხვა-გალობაში, როგორ უნდა ემთხვეოდნენ სახარებას, ჯვარს და სხვა და სხვა...“

ბართლომე ივანჩმა, ორი სამი მუხლის წაკითხვაც ვერ მოასწრო, რომ თვალეში სიმძიმე იგრძნო, თანაც რაღაც ერთი მეორეზე გადახლართული რგოლები ელანდებოდა. რგოლები ხან დიდდებოდნენ, ხან პატარავდებოდნენ, ხან იმ რგოლებთან ერთად ივანჩიც საღლაც უძირო სივრცეში მისცურავდა. „კვარტალნი“-ის თან და თან ძილი მოერია, წიგნაკი ხელიდან გაუვარდა და ტახტის ქვეშ ნელის შრილით შევარდა.

მეორე დღეს ივანჩი მორიგე იყო და ხუთ საათზე წამოხტა, საჩქაროდ პირი დაიბანა და მოსწავლეების გასადვილებლად გაიქცა. შემდეგ, ჩაის სმის დროს, სასადილო ოთახებში თვალ-ყურს ადევნებდა, საერთო ლოცვაზედაც იყო

და უბის წიგნში ათიოდე მოსწავლე ჩაინიშნა. ოთხს მათგანს რაღაცაზე გაეცინა, ორი ჩუმად მუსაიფობდა, სამს ორი წუთით დააგვიანდა, ხოლო ერთი სარივით იდგა ეკლესიაში, ერთხელაც პირჯვარი არ გადაუწერია.

ნალოცვეს გაკვეთილები დაიწყო და ივანიჩიკ ჩვეულებრივ მოსწავლეთა საერთო თვალ-ყურის დევნაში გაერთო. მესამე გაკვეთილის შემდეგ დასვენება თხუთმეტი წუთით გრძელდებოდა და ამიტომ დარეკეს თუ არა ზარი, მოწაფენი ეზოში გამოიშალნენ. მარტის პირველი რიცხვები იყო, მზე საკმაოდ ათბობდა და ძალა-უნებრად გარედ ეზიდებოდა ახალ გახდებს. ზოგს პალტო წამოესხა, ზოგი მარტო ხალათით მირბოდა, ზოგი ხტუნაობდა, ზოგი გაშლილ წიგნს ჩაჩერებული ნელ-ნელა მოაბიჯებდა, ზოვიც დაფიქრებული და თავ-ჩალუნული მიდიოდა.

III.

ბართლომე ივანიჩს ბინა მესამე სართულში ჰქონდა. აქ ერთი ოთახი ისეთ ადგილას იყო მოწყობილი, რომ ამ ოთახის ფანჯრიდან სემინარიის ეზო ხელის გულივით სჩანდა: აქედან მოსივრნე მოწაფეთა დათვლა თითო-თითოდ შეიძლებოდა. ნათლად სჩანდა ვინ რას აკეთებდა, ცელქობდა თუ მეცადინეობდა, ჩხუბობდა თუ მუსაიფობდა და სხ. ეს ადგილი „კვარტალნი“ს—ჩვეულებრივი საჭკრეტური იყო. ის აქედან ყველასა ჰხედავდა, იმას კი არავინ არ ამჩნევდა.

დღესაც, დარეკეს თუ არა მესამე გაკვეთილიდან გამოსასვლელი, ივანიჩი წინ და წინ გაიქცა და ოთახში ჩასაფრდა.

„ოჰ, ეს პირველ-კლასელები მეტად ცელქები არიან,—სწონავდა გულში თვალით ნახულ ჩასაფრებულთა:—ერთი უყურეთ, ის ორნი როგორ მამლაყინწებივით ჰქიდაობენ. ეს ეს კრიდა ხომ სულ მუდამ ჰქიდაობაშია! აი მეექვსეელი გძელოვოც. ზორბა ბიჭია, უკვე დავაუკაცებული. ხელიდან წიგნს არ იშორებს. იმდენი ნიჭით არ გააქვს, რამდენიც მუყაითობით. თანაც ამაყი, ქედ-მაღალი და თავ-მოყვარე კაცია. ერთხელაც არ გამოიგონია იმიდან რამე საპირ-ფერო სიტყვა. საღამოთი, ერთხელ, საათ-ნახევარი რომ დაიგვიანა, მეგონა მოვა და ბოდიშს მოიხდის მეთქი, მაგრამ შენც არ მომიკვდე! მეც ავდექი და ლაზათიანად „კონდუიტში“ გამოვქიმე. თვის ბოლოს ყოფა-ქცევაში კაი ოთახი მიართყეს. არც-კი შემეკითხებია. მაგისტანა კაცი მტერს ბევრს გაიჩენს, მუდამ ბრძოლაში იქნება, მაგრამ ცხოვრებაში ბედნიერ წუთებსაც უეჭველად ბევრჯერ განიცდის... აი შავლევიც, პალტო უშნოდ გადაუგდია მხრებზე და დაფარფაშობს, ხან ერთან მივა ხან მეორესთან. უდარდელი კაცია. წიგნი იმის ხელში თავის დღეში არ მინახავს. ეკლესიაში კი კარგად სდგას, პირჯვარსაც იწერს, თავისს დროზე მეტანიასაც არ აკლებს. იქნება თვალთ-მაქცობს კიდევ, მაგრამ მე რას დავეძებ, ამის მსაჯულად ვინ დამაყენა! მე მხოლოდ ინსპექტორის თანაშემწე ვარ. ვხედავ, კაცი კარგად იქცევა, გულში კი რა უდევს, რა ვიცი, გულთ-მისანი ხომ არა ვარ, ამას არც კი დავეძებ, კაცი საკონდუიტოდ საქმეს არ იფუჭებს, ყოფა-ქცევაში ხუთი აქვს, მარჩა და გათავდა.

„ჰე, ესეც შენი სატაცური. ეს ხომ სულ მუდამ სჯა ბაასშია. უნიჭო კაცი არ უნდა იყოს, თუმცა საგნებს ძლიერს ძლიობით სწავლობს. რამდენჯერმე ხელში გაზეთი შევამჩნიე, მაგრამ სანამ მივიდოდი, ყოველთვის სადღაც დამალა. საექვო კაცი უნდა იყოს. უთუოდ სადმე წრე აქვთ შემდგარი და იქ მეთაურობს; მაგრამ სად მართავენ კრებას, ჯერ ვერ მივაკვლიე. ისეთები წამოსცდა ერთი-ორჯერ, რომ უსათუოდ სოციალისტური წიგნები აქვს წანაკითხი. თუმცა ფრთხი-

გამოჩენილი რუსი მსახიობი ვ. კომისარჟენსკაია.
მოულოდნელად გარდაიცვალა ტაშკენტში 10 თებერვალს.

ლი კაციც კია, მაგრამ თუ როდისმე ჩამივარდა ხელში, მე მართლა მავათი „კვარტალნი“ ვყოფილვარ, თუ არ ვაჩვენე, როგორ უნდა წრის დაარსება და სოციალისტობა!?

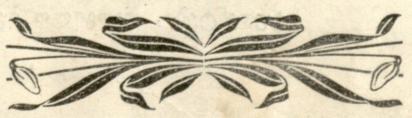
„ჰა, ესეც ზებედევი. როგორ დაფიქრებული მოდის. ამ კაცის კი ვერა გავიგე რა. იმისი არ გამოიგონია არც ხუმრობა, არც სიცილი, არც სჯა-ბასი. ჩვენ ხომ თავის სიხლოვეს არ გვეკარება. სწავლობს კარგად. ეკლესიაში მუდამ დადის და სწორედ სდგას, თუმცა პირჯვარს ხშირად არ იწერს. იშვიათად თუ გამოისახავს, მაშინაც ისეთ სახეს მიიღებს, თითქო აუცილებელი მოთხოვნილება შეასრულაო. კერძი ხასიათის კაცი უნდა იყოს. გაუგებარი კაცია, მაგრამ ყოველ შემთხვევაში კეთილ საიმედო არ არის. ეს იქიდანაცა სჩანს, რომ ბიბლიოთეკაში სულ ტურგენიევის და ტოლსტოის ნაწერებს თხოულობს. ერთხელ ისე გაკადნიერდა თურმე, რომ ბელინსკის თხზულებაც მოიკითხა. დიად, პისარევი არა ნებავს? მიკვირ!', როცა ბიბლიოთეკის გამგემ ეს ამბავი გადმომცა, მაშინათვე რექტორს არ მოვახსენე. საერთოდ,—განაგრძო ფიქრი ივანიჩმა:—კეთილ საიმედო ამოდენა ხალხში ძლიერ ნაკლებად ურევია. სასულიერო შინაარსის წიგნებს ნაკლებად ეტანებიან. ჩუმად კითხულობენ რაღაც სხვა წიგნებს. ნეტავ სად შოულობენ, ან სად კითხულობენ?.. მაგრამ მოიცა, ეს ზებედევი სად დამეკარგა,—გასაგონად ჩაილაპ. რაკა „კვარტალნიმ“ და ეზოში გაფანტულ მოწაფეებს გულ-დადებით თვალყურება დაუწყო.

ზებედევი პალტოს ჯიბეში ხელეზ ჩაწყობილი ღინჯად ჩადიოდა სასადილო ოთახისაკენ მიმავალ კიბეზე. ივანიჩმა თვალი შეასწრო.

ნეტავ სად მიდის? ჯერ რა უნდა იქ? იქნებ წაჰკრას ფეხი რამეში,—გაიფიქრა ივანიჩმა, საათს დაჰხედა და საჩქაროდ იქითკენ გაეშურა.

უიარაღო.

(დასასრული იქნება).

შეცდომის გასწორება. „დროების“ წინა დამატებაში (№ 9), ეკ. გაბაშვილის მოთხრობაში შემდეგი შეცდომები შეპარულა: უკანასკნელ გვერდზე, მეექვსე სვეტზე, მეშვიდე სტრიქონში (ხევიდან) დასტამბულია „ლურჯი შავი“, უნდა იყოს „ლურჯი მოვი“. ასევე მერვე სტრიქონში ორგან ნახ-მარია „შავი“ „მოვი“-ს მაგიერ.

მოთხრობის უკანასკნელი წინადადება სულ უაზრო გამოდის, რადგან სიტყვები გადარეულია. ეს წინადადება ასე უნდა იკითხებოდეს: „იმის წლით-წლობით დაზოგვილი და შენახული ქარმა წაიღო და ლალუასთან ერთად იმისი ოჯახის სანთელიც ჩაქრა და ლალუაც სიბნელემ მოიცვა“.

ა მ ა რ ე ბ ა.

—:—

ქარი გრიალებს, ზღვა რისხვით ჰღელავს,
აღმოსავლეთი შავად ციმციმებს;
სული მოღლილა ცხარე ბრძოლაში,
კვლავ უნუგეშოდ სტირის, ჰქვითინებს.

—:—

ირგვლივ სიჩუმე, მწარე ღუმილი,
ველი ტიალი მკვდრებით აღვსილა;
ქორთა ბუნება მშვიდი, საამო,
სევდას მოუცავს, კვლავ დაღვრემილა.

—:—

ცხოვრების მთაზედ ავ-სულთ ხარხარი
ოცნებას ახშობს, გრძნობა უჭრდება;
სულს ელიმება შავი აჩრდილი,
იმედის სხივი წყველიაღში ჰქრება.

—:—

ბასრის ცელითა დაჰქრის სიკვდილი
და ადრე გვიქრობს სიცოცხლის ლამაზს;
წმინდა მოძღვარი ჯვარზე სულსა ჰღვეს,
უმანკო სისხლი ღებავს მთადაბარს.

—:—

რა ამაოა წუთი სოფელი,
ცხოვრების ძაფი რა ადრე სწყდება!
ოხ, რად უხარის ვარდს გაზაფხული,
თუ გაუშლელად იგი დასკვნება?!

ს. ფაშალიშვილი.

ამიკანის ცეცხლი.

მინსკისა.

ამიკანი ვარ, მძლეთა მძლე, ბრძენი,
ჩემსა რისხვაზე ცა სქექს და გრგვინავს;
რავდენად უფრო მძიმეა ხუნდი,
იმდენად აზრი ლალად დაფრინავს!..

—:—

შავს უფსკრულიდან, ჯოჯოხეთიდან
მე აზოვგლიჯე ცეცხლი მგზნებარე;
ცეცხლი მრისხანე, არსთა დამრღვევი,
მის წინ შუქს ჰკარგავს მზე-ვარსკვლავ-მთვარე.

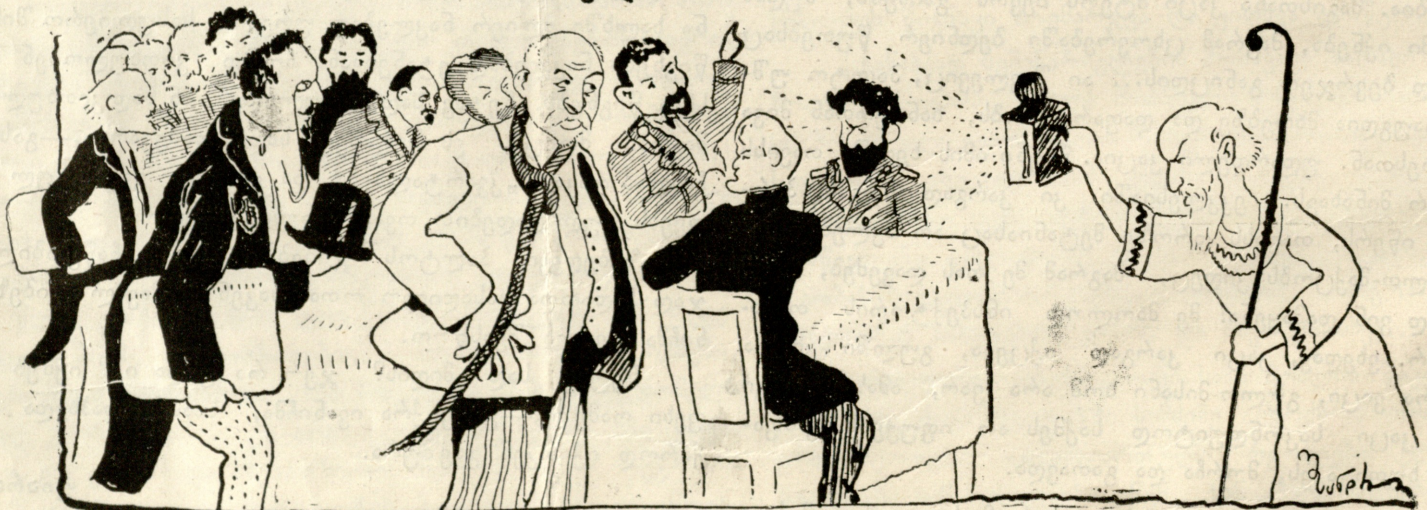
—:—

რა ხელს შეახებს პატარა ბავშვი
ძლევა მოსილი ბრბოს აღუდგება;
თუ კი აღინთო ქექით და რისხვით
მთელი სამყარო განადგურდება.

—:—

ძილსა დაუფრთხობს ავსულთ, ტარტაროზთ,
ჰაერს დაახშობს, მაღალ მთებს შესძრავს:
შრომის ნასახსა წამით დაანგრევს,
განგების შექმნილს ხაოსი დანთქავს!

ა. შანშიაშვილი.

ლიოზანი (შედის ტფილისის ჟურნალისტთა კრებაზე). ეს ვისა ვხედავ: ადვოკატები, ქალა-
ქის გამგეობის წევრები, სამსახურიდან გამოსული აფიცრები და ფოსტის მოხელეები,
გაკრებილი მღვდლები, ჭკუა მხიარული კნიაზები, ბედ-დაძვირებული ქალები, მოხეტიალე
სტუდენტები, უადგილო ბუზალტერები... (უცბად გაოცდება და ხმა მაღლა წამოიძახებს):
ღმერთო, ეს რაღა მომხდარა:
თოკიდან გამოქცეული
ვაჰ! — ჟურნალისტი გამხდარა;
მობრძანებულა ურცხვათა,
მოსამართლეთაც დამდგარა!..